
vAmadevagitA

वामदेवगीता

Document Information

Text title : vAmadevagitA

File name : vaamadevagiitaa.itx

Category : gitA, giitaa

Location : doc_giitaa

Transliterated by : Professor Tokunaga in Kyoto system(?)

Proofread by : Sunder Hattangadi

Latest update : June 2, 1998

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

March 3, 2025

sanskritdocuments.org

वामदेवगीता

अध्यायः ९३

कथं धर्मे स्थातुमिच्छन्नाजा वर्तेत धार्मिकः ।
पृच्छामि त्वा कुरुश्रेष्ठ तन्मे ब्रूहि पिता मહ ॥ १ ॥

अत्राप्युदाहरन्तीममितिहासं पुरातनम् ।
गीतं दृष्टार्थतत्त्वेन वामदेवेन धीमता ॥ २ ॥

राजा वसु मना नाम कौसल्यो बलवाञ्छुचिः ।
महर्षिं पश्चिपप्रश्न वामदेवं यशो विनम् ॥ ३ ॥

धर्मार्थसाहितं वाक्यं भगवन्ननुशाधि माम् ।
येन वृत्तेन वै तिष्ठन्न व्यवेयं स्वधर्मतः ॥ ४ ॥

तमब्रवीद्द्वामदेवस्तपस्वी जपतां वरः ।
डेमवर्णमुपासीनं यथातिमिव नाडुषम् ॥ ५ ॥

धर्ममेवानुवर्तस्व न धर्माद्धिद्यते परम् ।
धर्मे स्थिता छि राजानो जयन्ति पृथिवीमिमाम् ॥ ६ ॥

अर्थसिद्धेः परं धर्मं मन्यते यो महीपतिः ।
ऋतां य कुरुते बुद्धिं स धर्मेण विरोयते ॥ ७ ॥

अधर्मदर्शी यो राजा बलादेव प्रवर्तते ।
क्षिप्रमेवापयातोऽस्माद्दुर्भौ प्रथममध्यमौ ॥ ८ ॥

असत्यापिष्ठ सयिवो वध्वो लोकस्य धर्महा ।
सडेव पश्चिवारेण क्षिप्रमेवावसीदति ॥ ९ ॥

अर्थानामननुष्ठाता कामयारी विकत्यनः ।
अपि सर्वा मडी लब्ध्वा क्षिप्रमेव विनश्यति ॥ १० ॥

अथाददानः कल्याणमनसूयुर्जितेन्द्रियः ।

वर्धते मतिमान्नाजो स्रोतोभिरिव सागरः ॥ ११ ॥
 न पूर्वोऽस्मीति मन्येत धर्मतः कामतोऽर्थतः ।
 बुद्धितो मित्र तश्चापि सततं वसुधाधिपः ॥ १२ ॥
 अतोष्वेव छि सर्वेषु लोकायात्रा प्रतिष्ठिता ।
 अेतानि शृण्वँल्लभते यशः कीर्तिं श्रियः प्रजाः ॥ १३ ॥
 अेवं यो धर्मसंरम्भी धर्मार्थपरिचिन्तकः ।
 अर्थासमीक्ष्यारभते स ध्रुवं मडदश्रुते ॥ १४ ॥
 अदाता ह्यनति स्नेहो दण्डेनावर्तयन्प्रजाः ।
 साडस प्रकृतीराजा क्षिप्रमेव विनश्यति ॥ १५ ॥
 अथ पापं कृतं बुद्ध्या न य पश्यत्यबुद्धि मान् ।
 अकीर्त्यापि समायुक्तो मृतो नरकमश्रुते ॥ १६ ॥
 अथ मानयितुर्दातुः शुक्लस्य रसवेदिनः ।
 व्यसनं स्वमिवोत्पन्नं विजिघांसन्ति मानवाः ॥ १७ ॥
 यस्य नास्ति गुरुधर्मं न यान्याननुपृच्छति ।
 सुभतन्त्रोऽर्थलाभेषु नचिरं मडदश्रुते ॥ १८ ॥
 गुरुः प्रधानो धर्मेषु स्वयमर्थाववेक्षिता ।
 धर्मप्रधानो लोकेषु सुचिरं मडदश्रुते ॥ १९ ॥

अध्यायः ७४

यत्राधर्मं प्राणयते दुर्भले भलवत्तरः ।
 तां वृत्तिमुपज्जवन्ति ये भवन्ति तदवयाः ॥ १ ॥
 राजानमनुवर्तन्ते तं पापाभिप्रवर्तकम् ।
 अविनीत मनुष्यं तत्क्षिप्रं राष्ट्रं विनश्यति ॥ २ ॥
 यद्भृत्तिमुपज्जवन्ति प्रकृतिस्थस्य मानवाः ।
 तदेव विषमस्थस्य स्वजनोऽपि न मृष्यते ॥ ३ ॥
 साडस प्रकृतिर्यत्र कुरुते किं चिदुल्लभायाम् ।
 अशास्त्रलक्षणो राजा क्षिप्रमेव विनश्यति ॥ ४ ॥
 योऽत्यन्ताचरितां वृत्तिं क्षत्रियो नानुवर्तते ।

जितानामजितानां य क्षत्रधर्मादपैति सः ॥ ५ ॥

द्विषन्तं कृतकर्माणां गृहीत्वा नृपती रणे ।

यो न मानयते द्वेषात्क्षत्रधर्मादपैति सः ॥ ६ ॥

शक्तः स्यात्सुमुषो राजा कुर्यात्कारुण्यमापदि ।

प्रियो भवति भूतानां न य विभ्रश्यते श्रियः ॥ ७ ॥

अप्रियं यस्य कुर्वीत भूयस्तस्य प्रियं यरेत् ।

नयिरेण प्रियः स स्याद्योऽप्रियः प्रियमाथरेत् ॥ ८ ॥

मृषावाद् परिहरेत्कुर्यात्प्रियमयाचितः ।

न य कामान्न संरम्भान्न द्वेषाद्धर्ममुत्सृजेत् ॥ ९ ॥

नापत्रपेत प्रश्नेषु नाभिभव्यां गिरं सृजेत् ।

न त्यरेत न यासूयेत्तथा सङ्गृह्यते परः ॥ १० ॥

प्रिये नातिभृशं लुब्धेऽप्रिये न य सञ्जवरेत् ।

न मुष्येदर्थकृच्छ्रेषु प्रजाहितमनुस्मरन् ॥ ११ ॥

यः प्रियं कुरुते नित्यं गुणतो वसुधाधिपः ।

तस्य कर्माणि सिध्यन्ति न य सन्त्यज्यते श्रिया ॥ १२ ॥

निवृत्तं प्रतिकूलेभ्यो वर्तमानमनुप्रिये ।

भक्तं भजेत नृपतिस्तद्वै वृत्तं सताम् षड् ॥ १३ ॥

अप्रकीर्णोन्द्रियं प्राज्ञमत्यन्तानुगतं शुचिम् ।

शक्तं यैवानुरक्तं य युञ्ज्यान्मलति कर्माणि ॥ १४ ॥

अेवमेव गुणैर्युक्तो यो न रज्यति भूमिपम् ।

भर्तुर्दुर्ध्वसूयन्तं न तं युञ्जत कर्माणि ॥ १५ ॥

मूढमैन्द्रियकं लुब्धमनार्यं यरितं शठम् ।

अनतीतोपधं खिन्नं दुर्बुद्धिमभङ्गश्रुतम् ॥ १६ ॥

त्यक्तोपात्तं मद्यं रतं धूतस्त्री मृगया परम् ।

कार्यं मलति यो युञ्ज्याद्धीयते स नृपः श्रियः ॥ १७ ॥

रक्षितात्मा तु यो राजा रक्ष्यान्यश्चानुरक्षति ।

प्रजाश्च तस्य वर्धन्ते ध्रुवं य मलदश्रुते ॥ १८ ॥

ये डे शिद्भूमिपतयस्ता-सर्वान-ववेक्षयेत् ।
 सुष्ठुद्भिरनभिष्यातैस्तेन राजा न शिष्यते ॥ १९ ॥
 अपकृत्य बलस्थस्य दूरस्थोऽस्मीति नाशसेत् ।
 श्येनानुशरितैर्ह्येते निपतन्ति प्रमाद्यतः ॥ २० ॥
 दृढमूलस्त्वदृष्टात्मा विदित्वा बलमात्मनः ।
 अबलानभियुञ्जत न तु ये बलवत्तराः ॥ २१ ॥
 विक्रमेण मर्डी लब्ध्वा प्रजा धर्मैण पालयन् ।
 आलवे निधनं कुर्याद्राजा धर्मपरायणः ॥ २२ ॥
 मरणान्तमिदं सर्वं नेह किं शिदनामयम् ।
 तस्माद्धर्मो स्थितो राजा प्रजा धर्मैण पालयेत् ॥ २३ ॥
 रक्षाधिकरणं युद्धं तथा धर्मानुशासनम् ।
 मन्त्रश्रित्यं सुभं काले पञ्चभिर्वर्धते मर्डी ॥ २४ ॥
 अेतानि यस्य गुमानि स राजा राजसत्तम ।
 सततं वर्तमानोऽत्र राजा भुङ्क्ते मर्डीमिमाम् ॥ २५ ॥
 नैतान्येकेन शक्यानि सातत्येना-ववेक्षितुम् ।
 अतेष्वामान्प्रतिष्ठाप्य राजा भुङ्क्ते मर्डी शिरम् ॥ २६ ॥
 दातारं संविभक्तारं मार्दवोपगतं शुचिम् ।
 असन्त्यक्त मनुष्यं य तं जनाः कुर्वते प्रियम् ॥ २७ ॥
 यस्तु निःश्रेयसं ज्ञात्वा ज्ञानं तत्प्रतिपद्यते ।
 आत्मनो मतमुत्सृज्य तं लोकोऽनुविधीयते ॥ २८ ॥
 योऽर्थकामस्य वयनं प्रातिकूल्यान्न मृष्यते ।
 शृणोति प्रतिकूलानि वि मना नशिरादिव ॥ २९ ॥
 अग्राभ्यश्रितां बुद्धिमत्यन्तं यो न बुध्यते ।
 जितानामजितानां य क्षत्रधर्मादपैति सः ॥ ३० ॥
 मुष्यानमात्यान्यो छित्वा निडीनान्दुरुते प्रियान् ।
 स वै व्यसनमासाद्य गाध मार्तो न विन्दति ॥ ३१ ॥
 यः कल्याण गुणाञ्छातीन्द्रेषान्नैवाभिमन्यते ।
 अदृढात्मा दृढकोधो नास्यार्थो रमतेऽन्तिके ॥ ३२ ॥

अथ यो गुणसम्पन्नान्दृष्टयस्याप्रियानपि ।
 प्रियेण कुरुते वश्यांश्चिरं यशसि तिष्ठति ॥ ३३ ॥
 नाकाले प्रणयेदर्थान्नाप्रिये जातु सञ्ज्वरेत् ।
 प्रिये नातिभृशं लृब्धेद्युज्येतारोग्य कर्मणि ॥ ३४ ॥
 के मानुरक्ता राजानः के भयात्समुपाश्रिताः ।
 मध्यस्थ दोषाः के यैषामिति नित्यं विचिन्तयेत् ॥ ३५ ॥
 न जातु बलवान्भूत्वा दुर्बले विश्वसेत्सव चित् ।
 भारुण्ड सद्दृशा ल्येते निपतन्ति प्रमादतः ॥ ३६ ॥
 अपि सर्वैर्गुणैर्युक्तं भर्तारं प्रियवादिनम् ।
 अभिद्रुष्यति पापात्मा तस्माद्धि विभिषेज्जनात् ॥ ३७ ॥
 येतां राजोपनिषदं ययातिः स्माह नाहुषः ।
 मनुष्यविजये युक्तो ऽन्ति शत्रून्नुत्तमान् ॥ ३८ ॥

अध्यायः ८५

अयुद्धेनैव विजयं वर्धयेद्भूसुधाधिपः ।
 जघन्यमाहुर्विजयं यो युद्धेन नराधिप ॥ १ ॥
 न याप्यलब्धं लिप्सेत मूले नातिदृढे सति ।
 न हि दुर्बलमूलस्य राज्ञो लाभो विधीयते ॥ २ ॥
 यस्य स्त्रीतो जनपदः सम्पन्नः प्रिय राजकः ।
 सन्तुष्टपुष्टसथिवो दृढमूलः स पार्थिवः ॥ ३ ॥
 यस्य योधाः सुसन्तुष्टाः सान्त्विताः सूपधास्थिताः ।
 अल्पेनापि स दण्डेन मर्डी जयति भूमिपः ॥ ४ ॥
 पौरजनपदा यस्य स्वनुरक्ताः सुपूजिताः ।
 सधना धान्यवन्तश्च दृढमूलः स पार्थिवः ॥ ५ ॥
 प्रभावकालावधिर्को यदा मन्येत यात्मनः ।
 तदा लिप्सेत मेधा वी परभूमिं धनान्युत ॥ ६ ॥
 भोगेष्वदयमानस्य भूतेषु च दया वतः ।

वर्धते त्वरमाणस्य विषयो रक्षितात्मनः ॥ ७ ॥

तक्षत्यात्मानमेवैष वनं पश्यन्ना यथा ।

यः सम्यग्वर्तमानेषु स्वेषु मिथ्या प्रवर्तते ॥ ८ ॥

न वै द्विषन्तः क्षीयन्ते राज्ञो नित्यमपि द्रतः ।

डोधं नियन्तुं यो वेद तस्य द्वेषा न विद्यते ॥ ९ ॥

यदार्यं जनविद्विष्टं कर्म तत्रायरेद्बुधः ।

यत्कल्याणमभिध्यायेत्तत्रात्मानं नियोजयेत् ॥ १० ॥

नैनमन्येऽवजानन्ति नात्मना परितप्यते ।

कृत्यशेषेण यो राज्ञा सुप्रान्यनुब्रूषति ॥ ११ ॥

छदं वृत्तं मनुष्येषु वर्तते यो महीपतिः ।

उभौ लोकौ विनिर्जित्य विजये सम्प्रतिष्ठते ॥ १२ ॥

छत्युक्तो वामदेवेन सर्वं तद्भुतवात्रुषः ।

तथा कुर्वस्त्वमप्येतौ लोकौ जेता न संशयः ॥ १३ ॥

॥ छति वामदेवगीता समाप्ता ॥

Adhyaya numbers 93-95 in shAntiparva, Mahabharata critical edition
(Bhandarkar Oriental Research Institute BORI).

In Kinjavadekar's edition they are 92-94.

Sunder Hattangadi

vAmadevagItA

pdf was typeset on March 3, 2025

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

